

VASADI PÉTER

Vannak,*

kell, hogy legyenek életünkben olyan órák, napok vagy időszakok, amikor igazán nem számít semmi, sem a gondok, sem a tervek, sem a kicsiségünk, sem a magányunk, sem az idő múlása, csak az öröm, csak a játék, csak a szeretet, csak a pillanat pazarlása, csak a jelen. Isten tékozló jóságában, tiszta szentségében – mert homályos szemünkben naivitásnak látszik – és fantasztikus szabadságában azt akarta, hogy az ember élete tiszta szeretet legyen, öröm és önfeledtség.

Ez azonban nem megy. Ebben megbuktunk. Nem Isten tehet róla, hogy mi vagyunk kevesek. A szenvedést éppen hogy elviseljük. A magány fáj nekünk. A szeretetlenség összetör. De Isten nem rója föl, hogy gyöngék vagyunk. Mióta látja, hogy folyamatosan megbukunk, velünk szenved. Velünk fáj, velünk szorong, ügyeskedik, kitarthat, kalkulál és remél. De nem adja föl a tervét: nemcsak Karácsony estéjén villan föl Isten, mint sötétségünk öröme, hanem Ő mindig és egészen önmagát szánja nekünk. Örök születést, örök szeretetet, örök örömet. Azért, mert ő Isten, tehát nem érheti be kevesebbel.

Ezért, ha azt hisszük a Karácsonyról: na, végre, itt van a szeretet ideje, tévedünk. Mert minden idő a szeretet ideje. Még akkor is, ha ez nem megy, vagy csak nagyon nehezen megy. És minden idő az ajándékozás ideje. És a legfőbb ajándék nem valami, hanem valaki: Isten Fia. Ezért bármilyen leleményes ajándékot adjak, ha magamat megtartom magamnak, nem adtam semmit. Ha Isten magát adja nekem, ad-

hatok-e mást neki, mint magamat? Jézus Krisztus két karja nem roskadozott a selyemszalaggal átkötözött dobozoktól, ő maga roskadozott, amikor sovány vállára vett minket, az egész világot, hogy megtisztított ajándékként adja oda az Atyának, önmagában pedig az Atyát nekünk.

És nemcsak néhányunkra gondolt, hanem mindenkire. Kimondhatatlan elhatározás ez, amely elnéz a megvetés, a gúny, az értetlenség, az akadékoskodás, még saját halála fölött is, és csak egyet akar: szeretni, mert egyedül ez az élet. Ez az élete. Az kell, hogy Karácsonykor mélyen megértsük, a kis Jézus bölcsőjében a történelem, az emberi sors, a halál vett teljes fordulatot. Az üdvösség fekszik ebben a bölcsőben. Nem pedig egy reformtörekvés, nem valamiféle frappáns magyarázat, nemcsak jóvátétel, hanem Fiának képében maga Isten. Ezért jó okunk

van az örömről. És hogyne örülnénk egymásnak, ha ő is örül nekünk?

Vlagyimir Szurovcev: I. világháborús hadifogoly emlékmű (2015)

* A költő hagyatékából előkerült írás.